

Grimms Märchen
DER WOLF UND DIE SIEBEN GEISSLEIN
(kroatisch)

Priče braće Grimm

VUK I SEDAM KOZLIĆA

Bila jednom jedna stara koza. Imala je sedam kozlića, koje je jako voljela, kao što svaka majka voli svoju djecu. Jednoga dana morala je otići u šumu po hranu, te je dozvala svih sedmero k sebi i rekla: „Draga djeco, ja idem daleko u šumu, a vi se pazite vuka. Ako on udje u kuću, sve će vas pojesti i od vas neće ostati ništa. Zlikovac se često pretvara, ali ga možete odmah prepoznati po njegovom grubom glasu i njegovim crnim nogama. Kozlići odgovoriše: „Draga majko, mi ćemo već dobro paziti na sebe, ti samo idi bez brige.“

Stara koza je zameketala i utješena krenula na put.

Kad nedugo zatim zakuca netko na kućna vrata i vikne: „Otvorite draga djeco, vaša majka se vratila, i svakom od vas je nešto donijela.“ Ali kozlići su po hrapavom glasu prepoznali vuka. „Nećemo otvoriti“ vikali su „ti nisi naša majka. Naša majka ima mekani i ljupki glas, a tvoj je glas grub i hrapav. Ti si vuk!“ Vuk je tada otišao do jednog trgovca gdje je kupio veliki komad krede. Cim je pojeo krelu, njegov je glas postao mekan. On opet pokuca na kućna vrata i vikne: „Otvorite draga djeco, vaša majka se vratila i svakom od vas je nešto donijela.“ Pri tom je vuk na prozor stavio svoju crnu nogu. Djeca su to primjetila i odgovorila: „Nećemo otvoriti! Naša majka nema crne noge kao ti. Ti si vuk.“ Vuk tada odjuri pekaru i reče: „Ozlijedio sam nogu. Namaži mi ranu tjestom.“ Kad mu pekar namaže nogu tjestom, on se uputi mlinaru i reče: „Posipaj mi brašno na nogu.“ Mlinar je slutio, da vuk želi nekoga prevariti. Ustručavao se, na što mu se vuk zaprijeti: „Ako to ne učiniš, ja ću te proždrijeti.“ Mlinar se uplaši i odmah pobijeli vuku nogu. Da, takvi su ljudi.

Sada, već po treći put, vrati se zlikovac na kućna vrata, pokuca i vikne: „Dječice, otvorite mi vrata. Vaša draga majčica se vratila kući i svakom od vas je nešto donijela.“ Oprezni kozlići uzvraćiše: „Prvo nam pokaži tvoju nogu, da znamo, da si ti naša draga majčica.“ Vuk stavi nogu na prozor. Kad su kozlići ugledali bijelu nogu, povjerovali su i otvorili su vrata. Ali, tko je to bio? Tko je to ušao u kuću? Bio je to vuk. Kozlići su se prestrašili i počeli su se sakrivati. Jedan je skočio pod stol, drugi u krevet, treći u peć, četvrti u kuhinju, peti u ormar, šesti pod posudu za pranje, a sedmi u zidni sat. Ali vuk ih je sve pronašao. Nije okolišao i jednog za drugim je progutao u svom ždrijelu. Samo najmladjeg kozlića, koji se sakrio u zidni sat, nije pronašao. Nakon što je zadovoljio svoju proždrljivost, oteturao je van na zelenu livadu, legao pod stablo i pao u duboki san.

Nedugo zatim, stara se koza vratila iz šume svojoj kući. Ah, koja li ju je samo strahota dočekala! Kućna su vrata bila širom otvorena. Stol, stolci i klupe su bili prevrnuti, posuda za pranje razbijena u komadiće, pokrivač i jastuci su bili bačeni s kreveta. Majka koza tražila je svoju djecu, ali ih nigdje nije mogla naći. Jedno za drugim dozivala je imenom, ali nitko joj nije odgovarao. Konačno, kad je došao red na najmladje, njoj se javio slabašan glasić: „Draga majčice, tu sam živ u zidnom satu.“ Kad ga je izvadila iz sata, kozlić joj je ispričao, kako je došao vuk, i kako je prožderao svu njegovu braću. Možete si zamisliti, kako je majka koza plakala za svojom sirotom djecom.

Ipak je u svojoj velikoj nevolji pribrala snagu i izašla iz kuće, a najmladji kozlić je potrčao za njom. Vani na livadi, imali su što za vidjeti. Naslonjen na stablo spavao je vuk i hrkao, da su se grane tresle.

Majka koza ogledavala je vuka sa svih strana, i odjednom je spazila kako se u njegovom nadutom truhu nešto miče i koprca. O Bože, pomislila je, možda su moja sirota djeca, koju je taj zlikovac za večeru progutao, još živa? I ona pošalje kozlića u kuću po škare, iglu i konac. Majka koza nemani tada raspoređuje trbušinu. Kako je samo škarama zarezala, već je jedan kozlić ispružio svoju glavu, i kako je ona dalje rezala, tako su jedan za drugim iskočili svih šestoro. Svi su bili živi i zdravi, jer neman ih je iz proždrljivosti progutala čitava. Kakve li radosti! Kozlići su milovali svoju dragu majku i skakutali su kao krojač na vjenčanju. Stara koza tada reče: "Idite i nadjite veliko kamenje s kojim ćemo bezbožnoj životinji dok još spava napuniti truh." Sedam kozlića su u velikoj žurbi dokotrljali kamenje i ugurali ih vuku tako mnogo u truh, koliko su najviše mogli. Stara koza je zatim tako spretno sašila truh, da vuk nije ništa primjetio, te se niti pomaknuo nije.

Kad se vuk konačno naspavao, ustao je, i jer je zbog kamenja bio jako žedan, uputio se prema bunaru, da se napije. Samo što je počeo hodati, zateturao je na jednu pa na drugu stranu, a kamenje u njegovom truhu sudaralo se do ludila.

I vuk gromoglasno zaurla:

„Što to štro-poče i lupa
U mojem truhu unutra?
Mislio sam, sedam su to kozlića,
Al' kad tamo, to golemo je kamenje.“

A kad je vuk došao do bunara, te se nagnuo nad vodu i počeo piti, teško ga je kamenje povuklo i on padne u bunar. Utopio se bijednik i tako je svoj život jedno završio. Sedam kozlića su sve to vidjeli. Dotrčali su sa svojom majkom i oko bunara veselo plesali i pjevali:

“Vuk je mrtav! Vuk je mrtav!”